

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **D. B. a spol.** pre pokračovací trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2012 v Bratislave o odvolaniach krajského prokurátora a obžalovaných **D. B.**, **M. U.**, **JUDr. J. U.** a **J. Z.** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2011 sp. zn. 3 T 2/2005 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovaným **D. B.**, **M. U.**, **JUDr. J. U.**, **J. S.**, **R. S.** a **J. Z.** **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa trestná **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2011 sp. zn. 3 T 2/2005 boli obžalovaní **D. B.**, **M. U.**, **JUDr. J. U.**, **J. S.**, **R. S.**, **J. Z.** a **J. V.** uznaní za vinných, a to

obž. D. B. zo skutkov v bode 1A, 2A, 3A rozsudku právne posúdených ako pokračovací trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák., v bode 2A spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák.,

zo skutkov v bode 1B, 2B, 3B právne posúdených ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., v bode 1B spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák., zo skutku v bode 4/ právne posúdeného ako trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., zo skutku v bode 5/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 Tr. zák.,

zo skutku v bode 9/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

obž. M. U. zo skutku v bode 12/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák.,

obž. JUDr. J. U. zo skutku v bode 1A/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák.,

zo skutku v bode 1B/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák.,

obž. J. S. zo skutku v bode 8/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák.,

zo skutku v bode 9/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

zo skutku v bode 10/ právne posúdeného ako trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 176 ods. 1 Tr. zák.,

zo skutku v bode 11/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 7 ods. 1 Tr. zák.,

obž. R. S. zo skutku v bode 8/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. b, ods. 3 Tr. zák.,

zo skutku v bode 9/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

obž. J. Z. zo skutku v bode 6A/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák.,

zo skutku v bode 6B/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák.,

zo skutku v bode 7/ právne posúdeného ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.,

zo skutku v bode 8/ právne posúdeného ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák.,

zo skutku v bode 9/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

obž. J. V. zo skutku v bode 5/ právne posúdeného ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 Tr. zák., ktorej trestnej činnosti sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

obžalovaní D. B. a JUDr. J. U. v bode 1 – (v obžalobe bod 1)

A/ na bližšie nezistenom mieste v období od 17.07.1999 do 10.09.1999 si spoločným konaním po vzájomnej dohode spočívajúcej v rozdelení si úloh zabezpečili od nestotožnenej osoby osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI bielej farby, s pozmeneným číslom motora: AHF 387436 a s falšovaným technickým preukazom SC č. 458270, ktoré následne dňa 10.09.1999 na Okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ Trenčín s použitím falšovanej faktúry č. 311301/09/99 od firmy H. a.s. bolo prihlásené nestotožnenou osobou na družku JUDr. J. U., J. K., kedy bola vozidlu pridelená ŠPZ: TN – 616 AO a vydané osvedčenie o evidencii vozidla č. SD 325419, vozidlo bolo odcudzené 17.07.1999 v Bratislave ku škode Ing. M. S. a toto mali vo svojej držbe až do 19.11.1999, pričom obaja vedeli o nelegálnom pôvode tohto vozidla, čím získali pre seba neoprávnený prospech vo výške 516.089,-Sk (17.131,02 €),

B/ po tomto čine v Trenčíne na ulici Legionárskej č.10 v kancelárii JUDr. J. U. 19.11.1999 na základe tam spísanej kúpnej zmluvy vylákali od V. G. sumu 370.000,-Sk (12.281,75 €), a to tým spôsobom, že mu predali predmetné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI ako pravé za sumu 370.000,-Sk (12.281,75 €) a odovzdali mu falšovaný technický preukaz SC č. 485270 ako pravý, pričom vedeli, že auto pochádza z krádeže a zisk z predaja si rozdelili, čím menovanému spôsobili škodu vo výške 370.000,-Sk (12.281,75 €),

obžalovaný D. B. v bode 2/ - (v obžalobe bod 2)

A/ na bližšie neurčenom mieste v období od 17.08.1999 do 08.11.1999 si spoločným konaním po vzájomnej dohode spočívajúcej v rozdelení si úloh, zabezpečili od nestotožnenej osoby osobné motorové vozidlo zn. VW Passat 1,9 TDI, striebornej metalízy s pozmeneným číslom karosérie VIN: WWZZZ3BZXE177889, pozmeneným číslom motora AFN 699374 a s falšovaným technickým preukazom SC č. 462285, ktoré následne dňa 08.11.1999 na Okresnom dopravnom inšpektoráte Trenčín OR PZ za použitia falšovanej faktúry

č. 2431/99nw zo dňa 03.11.1999 od firmy P. Bratislava vystavenej na meno D. B. prihlásili na D. B., kedy bola vozidlu pridelená ŠPZ: TN – 212 AP a vydané osvedčenie o evidencii vozidla, pričom obaja obvinení vedeli o nelegálnom pôvode tohto vozidla, toto bolo odcudzené dňa 17.08.1999 ku škode firmy A. s.r.o. Bratislava a toto mali vo svojej držbe až do 17.12.1999, čím získali pre seba neoprávnený prospech vo výške 709.958,-Sk (23.566,29 €),

B/ po tomto čine v Trenčíne na ulici Legionárskej č.10 v kancelárii JUDr. J. U. dňa 17.12.1999 na základe tam spísanej kúpnej zmluvy po tom, čo sa D. B. vydával za zamestnanca spoločnosti vyrábajúcej motorové vozidlá, vylákali od I. S. sumu 470.000,-Sk (15.601,14 €), a to tým spôsobom, že mu predali predmetné motorové vozidlo zn. VW Passat 1,9 TDI ako pravé za sumu 470.000,-Sk (15.601,14 €), pričom vedeli, že auto pochádza z krádeže a zisk z predaja si rozdelili, čím menovanému spôsobili škodu vo výške 470.000,-Sk (15.601,14 €),

obžalovaný D. B. v bode 3/ - (v obžalobe bod 3)

A/ na bližšie nezistenom mieste v období mesiaca február 2000 si zabezpečil od nestotožnenej osoby osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI, zelenej metalízy s pozmeneným číslom karosérie VIN: TMBZZZ1UOY2982631 a pozmeneným číslom motora AHF 231710, a to za účelom ďalšieho predaja, pričom vedel, že predmetné motorové vozidlo pochádza z krádeže a jeho identifikačné údaje boli pozmenené, toto bolo odcudzené dňa 07.02.2000 v Bratislave ku škode firmy M. s.r.o. Bratislava, čím získal spolu s nestotožnenou osobou neoprávnený prospech 551.776,-Sk (18.315,61 €),

B/ po tomto čine v Bratislave na benzínovej čerpacej stanici Slovnaft v bližšie nezistenom čase v mesiaci február 2000 po tom, čo sa vydával za predajcu firmy H. s.r.o. Bratislava, vylákal od M. D., rod. K. sumu 400.000,-Sk (13.277,57 €), a to tým spôsobom, že jej predal za účasti ďalšej nestotožnenej osoby predmetné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI ako pravé na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 31.01.2000, pričom vedel, že auto pochádza z krádeže, čím menovanej spôsobil škodu vo výške 400.000,-Sk (13.277,57 €),

v bode 4/ - (v obžalobe bod 4)

v Ivanovciach, okr. Trenčín a inde, si za obdobie od 19.11.1999 do júla 2005 s výnimkou obdobia od 16.11.2000 do 15.11.2001 a od 04.12.2001 do 04.02.2003, kedy bol vo väzbe, úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi maloletému M. M., nar. X., hoci táto mu vyplýva zo zákona o rodine a zároveň aj bola určená rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14Nc 87/00 zo dňa 04.05.2000, právoplatným dňa 11.05.2000 vo výške 2.000,-Sk (66,39 €) mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky oprávnenej osoby Z. M., a tak dlhuje za uvedené obdobie menovanej sumu vo výške 2.655,06 €,

obžalovaní D. B. a J. V. v bode 5 – (v obžalobe bod 5)

v Trenčíne v predajni E. na M. č. X., dňa 03.10.2000 získali farebný televízny prijímač zn. Philips 28PT v hodnote 23.999,-Sk (796,62 €) a to tým spôsobom, že J. V. predložil nepravdivé potvrdenie o výške príjmu od firmy W. s.r.o., ktoré mu zadovážil D. B. a na podklade tohto potvrdenia uzatvoril J. V. úverovú zmluvu č. 201310075 so spoločnosťou H. a zaplatil akontáciu vo výške 4.799,-Sk (159,30 €), ktoré mu dal D. B. a ktorý bol v zmysle zmluvy ručiteľom J. V., následne D. B. odpredal tento televízor neznámej osobe, pričom neuhradili ani jednu z povinných 12 splátok, čím spôsobili uvedenej spoločnosti škodu vo výške 23.999,-Sk (796,62 €),

obžalovaný J. Z. v bode 6 – (v obžalobe bod 21)

A/ na bližšie nezistenom mieste v období od 17.09.2000 do 06.10.2000 si zabezpečil od nestotožnenej osoby osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi 1,9 TDI, striebornej metalízy s pozmeneným číslom karosérie VIN: TMBGP41U1Y2882843 a falšovaným technickým preukazom SC č. 498344 za účelom ďalšieho predaja, ktoré bolo dňa 06.10.2000 prostredníctvom R. D. a nestotožnenej osoby prevedené na menovaného (R. D.), ktorý o pôvode vozidla nemal žiadnu vedomosť, a do 16.10.2000 toto vozidlo J. Z. užíval, pričom vedel, že pochádza z krádeže, toto bolo odcudzené dňa 17.09.2000 v Bratislave ku škode firmy Ing. J. , čím získal spolu s nestotožnenou osobou neoprávnený prospech vo výške 601.954,-Sk (X.981,21 €),

B/ po tomto čine v Trenčianskej Teplej na železničnej stanici dňa 16.10.2000 okolo obeda po predchádzajúcom uverejnení inzerátu o predaji vozidla v časopise Avízo a po osobnom jednaní dňa 12.10.2000, vylákal od P. V. sumu 580.000,-Sk (19.252,47 €), a to tým spôsobom, že mu predal predmetné osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI ako pravé za sumu 580.000,-Sk (19.252,47 €), o čom spísali kúpno – predajnú zmluvu, pričom pri predaji vystupoval ako jeho majiteľ s menom R. D., nar. X., trvale bytom D. a preukázal sa pozmeneným občianskym preukazom SF č. 425 969, v ktorom bola jeho fotografia a súčasne P. V. odovzdal falšovaný technický preukaz ako pravý, čím mu spôsobil škodu vo výške 580.000,-Sk (19.252,47 €),

v bode 7/ - (v obžalobe bod 22)

vo Zvolene na trhovisku v bližšie nezistenom čase v období od mája 2001 do 12.09.2001 si zakúpil od nestotožnenej osoby pištoľ zn. CZ vzor 75 kal. 9mm Luger a 116 ks nábojov kal. 9mm Luger do tejto zbrane, na ktorých držanie nemal povolenie, pričom túto zbraň ukryl vo svojom byte vo Z. na ulici J. č. X., kde táto bola nájdená a zaistená spolu s nábojmi pri domovej prehliadke u obvineného dňa 12.09.2001,

obžalovaní J. Z., J. S. a R. S. v bode 8/ - (v obžalobe bod 23A)

v Poltári a inde v období od 20.08.1999 do 26.01.2000 po tom, čo J. K. v období od 17.08.1999 do 20.08.1999 zabezpečil od nestotožnenej osoby osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI, striebornej metalízy s pozmeneným číslom karosérie VIN: TMBBP41U4Y2308088 a falšovaným technickým preukazom SC č. 366753, toto užívali spolu s J. K., pričom vedeli, že vozidlo pochádza z krádeže a dňa 20.08.1999 bolo nestotožnenou osobou za použitia falšovanej faktúry č. 31425 od firmy H. s.r.o. vystavenej na meno D. K. prihlásené na Okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ v Novom Meste nad Váhom na osobu menovaného, ktorý o pôvode vozidla nemal žiadnu vedomosť, kedy bola vozidlu pridelená ŠPZ: NM 742 AJ, predmetné vozidlo bolo odcudzené v noci zo dňa 17.08.1999 na 18.08.1999 v Bratislave ku škode Ing. M. S., čím získali spolu s nestotožnenou osobou neoprávnený prospech 597.165,-Sk (19.822,25 €)

obžalovaní D. B., J. Z., J. S. a R. S. v bode 9/ - (v obžalobe bod 23B)

po tomto čine v Rimavskej Sobote na benzínovej čerpacej stanici Slovnaft dňa 26.01.2000 okolo 15.00 hod. po predchádzajúcom uverejnení inzerátu o predaji vozidla v časopise Avízo na základe vzájomnej dohody o rozdelení si úloh, vylákali od MVDr. S. N. sumu 490.000,-Sk (16.265,02 €), a to tým spôsobom, že mu predali predmetné osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI za sumu 490.000,-Sk (16.265,02 €) ako pravé, vediac, že pochádza z trestného činu, pričom pri osobnom stretnutí s menovaným dňa 22.01.2000, kedy bola spísaná kúpna zmluva a následnom predaji vozidla dňa 26.01.2000 vystupoval za jeho majiteľa J. Z., vydávajúc sa za zaťa D. K. použijúc falšované splnomocnenie na jeho osobu opatrené falšovanou pečiatkou notárskeho úradu, kedy MVDr. S. N. aj odovzdal falšovaný technický preukaz ako pravý, ktorý dňa 23.01.2000 J. S. a R. S. prevzali od J. K. a za použitia ďalšieho falšovaného splnomocnenia D. K. na meno D. B. overeného falšovanou pečiatkou notárskeho úradu toto vozidlo D. B., J. S., J. Z. a J. K. dňa 26.01.2000 prehlásili na nového majiteľa MVDr. S. N., čím spôsobili menovanému škodu vo výške 490.000,-Sk (16.265,02 €),

obžalovaný J. S. v bode 10/ - (v obžalobe bod 24)

na bližšie nezistenom mieste v mesiaci február 2001 prostredníctvom J. K. a ďalšej nestotožnenej osoby po vzájomnej dohode odovzdal J. K. tri kusy svojich fotografií za účelom ich použitia na výrobu falšovaných osobných dokladov s cieľom ich ďalšieho využitia pri predaji osobných motorových vozidiel, a tak mu J. K. asi o týždeň po ich prevzatí odovzdal sfalšované osobné doklady, a to občiansky preukaz č. S. a vodičský preukaz č. S. vystavené na meno M. O., nar. X. s falšovanou pečiatkou ODI OR PZ v Trnave 2 a vodičský preukaz č. S. vystavený na meno M. S., nar. X., všetky s fotografiou J. S., ktoré si tento uschoval vo svojom byte na ulici S. č. X. v P. v úmysle ich použitia ako pravých, pričom tieto doklady boli nájdené a zaistené u obvineného počas domovej prehliadky dňa 26.11.2001,

v bode 11/ - (v obžalobe bod 25)

na bližšie nezistenom mieste v období od 04.10.2000 do 01.03.2001 si prostredníctvom J. K. a ďalšej nestotožnenej osoby zadovážil falšovaný technický preukaz SC č. 426983 k osobnému motorovému vozidlu zn. Škoda Octavia 1,8, ŠPZ: ZV – 383 AL, číslo karosérie VIN: TMBBL41U1Y2405308/1999, číslo motora AGU 252653/1999, striebornej metalízy na meno P. V. za účelom jeho ďalšieho použitia, ktorý si uschoval vo svojom byte na ulici S. č. X. v P. v úmysle jeho ďalšieho použitia ako pravého, kde bol tento počas domovej prehliadky dňa 26.11.2001 nájdený a zaistený, pričom vykonanou expertízou bolo zistené, že zapísané identifikačné údaje patria inému vozidlu zn. Škoda Octavia, rovnakej farby, ktoré bolo ukradnuté dňa 01.10.2000 v Bratislave ku škode firmy C. a.s. a uvedená ŠPZ bola ukradnutá z ďalšieho vozidla dňa 04.10.2000 vo Zvolene, a preto použitím tohto technického preukazu ako pravého by obvinený získal spolu s J. K. a nestotožnenou osobou neoprávnený prospech vo výške 478.833,-Sk (15.894,34 €),

obžalovaný M. U. v bode 12/ - (v obžalobe bod 26)

na bližšie nezistenom mieste v období od 18.01.2000 do 09.02.2000 si prostredníctvom ďalšej nestotožnenej osoby zadovážil osobné motorové vozidlo zn. VW BORA 1,9 TDI, striebornej metalízy, s pozmeneným číslom karosérie VIN: WWWZZZ1JZYW440893 a pozmeneným číslom motora AHF239931, ktoré dňa 09.02.2000 za použitia falšovanej faktúry č. 124/2000nw od firmy P. Bratislava, falšovaného technického preukazu SC č. 448143 a za využitia dôvery T. S. a M. M. sa pokúsil prihlásiť predmetné vozidlo do evidencie motorových vozidiel na Okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ v Trenčíne na T. S., avšak k tomuto nedošlo, nakoľko po ohliadke vozidla bolo zistené, že technický preukaz je falšovaný, a preto M. U. ukryl vozidlo a toto bolo zaistené až 09.10.2002 v autobazári spoločnosti D. s.r.o. v Banskej Bystrici, predmetné vozidlo bolo ukradnuté v Bratislave v noci zo dňa 18.01.2000 na 19.01.2000 ku škode firmy I., čím obvinený získal neoprávnený prospech vo výške 712.872,-Sk (23.663,02 €).

Za to bol obžalovaný **D. B.** odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 39a ods. 1 písm. a/ Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovaný **M. U.** bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, pričom výkon uloženého trestu mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Obžalovaný **JUDr. J. U.** bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka, pričom výkon uloženého trestu mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov.

U tohto obžalovaného súd vypustil skutky popísané v bode 2A, 2B obžaloby.

Obžalovaný **J. S.** bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 39a ods. 1 písm. a/ Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovaný **R. S.** bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov. Výkon uloženého trestu bol obžalovanému podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Obžalovaný **J. Z.** bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 2, § 40 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Na výkon uloženého trestu bol podľa § 39a ods. 1 písm. a/ Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Súčasne u tohto obžalovaného súd podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu rozsudku Okresného súdu Zvolen z 18. februára 2003

sp. zn. 3 T 7/01, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

U obžalovaného **J. V.** súd podľa § 24 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. upustil od potrestania. V jeho prípade rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. júla 2011.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaní **D. B.** a **J. Z.** do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 3384-5) a v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie obžalovaní **JUDr. J. U., M. U.** a krajský prokurátor.

Krajský prokurátor v dôvodoch svojho odvolania (č.l. 3414 - 3415) uviedol, že odvolanie podáva do výroku o treste v neprospech obžalovaných **D. B., M. U., J. S., R. S., J. Z.** a v prípade obžalovaného **JUDr. J. U.** podáva odvolanie do viny i trestu v jeho neprospech.

Proti skutkovým zisteniam krajského súdu vo vzťahu k obžalovaným **D. B., M. U., J. S., R. S.** a **J. Z.** nemá výhrady, avšak s trestami, ktoré krajský súd obžalovaným uložil za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. nesúhlasí. Poukázal, že všetci obžalovaní sa dopustili mimoriadne závažnej trestnej činnosti, spôsobili ňou značnú škodu a zároveň sa v značnom rozsahu obohatili, pričom viacerí obžalovaní páchali trestnú činnosť dlhšiu dobu a zrejme predstavovala ich zdroj obživy. Trestnú činnosť páchali ako organizovaná skupina sofistickou a zakrytou formou. Z toho dôvodu sú tresty odňatia slobody uložené pod dolnú hranicu trestnej sadzby u týchto obžalovaných neprimerané a v rozpore so zásadami ukladania trestov. V prípade obžalovaného **J. Z.** okrem toho vytýkal krajskému súdu, že trest je v rozpore so zásadami, ktoré upravujú ukladanie súhrnného trestu. Obžalovanému bol totiž uložený nižší trest ako trest zrušený, uložený mu rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 18. februára 2003 sp. zn. 3 T 7/2001.

Vo vzťahu k obžalovanému **JUDr. J. U.** prokurátor v dôvodoch odvolania vytýkal súdu, že vypustil u tohto obžalovaného skutky pod bodom 2A, 2B obžaloby. V tejto súvislosti poukázal na časovú súvislosť, pričom skutok v bode 1/ bol spáchaný tými istými osobami skôr, ako vypustený skutok. Obžalovaný pri skutku v bode 1/ vedel

akým spôsobom legalizujú a následne predávajú odcudzené vozidlá. Poukázal aj na usvedčujúcu výpoveď spoluobžalovaného M. U. Podľa jeho názoru sa krajský súd dôsledne nevysporiadal so všetkým dôkazmi svedčiacimi v neprospech obžalovaného JUDr. J. U. Záverom svojho odvolania žiadal rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný D. B. včas podané odvolanie písomne sám odôvodnil až podaním došlým na najvyšší súd 11. apríla 2012. V dôvodoch svojho odvolania žiadal, aby odvolací súd preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo všetkých jeho výrokoch voči všetkým obžalovaným podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby podľa § 226 písm. a/ Tr. por., pretože nebolo preukázané, že skutok, pre ktorý je stíhaný sa stal. V prípade, že jeho návrhu odvolací súd nevyhovie, navrhol napadnutý rozsudok pre závažné procesné pochybenia zrušiť a vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie. V dôvodoch taktiež poukazoval na skutočnosť, že zo strany vyšetrovateľa bolo porušené jeho právo nebyť trestne stíhaný dvakrát za rovnaký trestný čin a právo na obhajobu. V tejto súvislosti uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia z 03. decembra 2001, ktorým sa prvýkrát začalo trestné stíhanie, mu nebolo doručené. Ďalšie uznesenie vyšetrovateľa je zo 04. decembra 2001, ktoré mu bolo doručené toho istého dňa. Nebol oboznámený s podstatou obvinenia prvého uznesenia, a preto sa nemohol voči nemu brániť. Okrem toho vytýkal, že založením nepríslušnosti orgánov činných v trestnom konaní, bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu.

Obhajca obžalovaného M. U. v písomných dôvodoch odvolania (č.l. 3419 - 3421) uviedol, že odvolanie podáva do výroku o vine i uloženom treste. Rozhodnutie súdu je založené len na domnienkach. V priebehu dokazovania nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by ho usvedčoval z úmyselného konania. Vytýkal prvostupňovému súdu, že v jeho prípade nebol stotožnený samotný predmet trestnej činnosti. Súd sa uspokojil iba s konštatovaním, že vozidlo, ktoré malo byť predmetom jeho trestnej činnosti je to isté, ktoré bolo nájdené a zaistené dňa 09. októbra 2002 v autobazáre D. v Banskej Bystrici. Súd v tomto smere nevykonal žiadny dôkaz. Samotné vozidlo, ktoré prihlasoval na Dopravnom inšpektoráte v Trenčíne, bolo zákonne poistené, preto nemohlo ísť o vozidlo, ktoré by nebolo predtým evidované. Z toho dôvodu nemožno súhlasiť so záverom súdu, že sa snažil prihlasovať kradnuté vozidlo,

a tak legalizovať príjem z trestnej činnosti. Rozhodnutie súdu vo vzťahu k jeho osobe považuje za nesprávne, a preto navrhol napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa jeho osoby zrušiť a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

Podaním došlým na súd prvého stupňa 14. júla 2011 (č.l. 3442 - 3445) odôvodnil včas podané odvolanie aj samotný obžalovaný M. U., ktorý v jeho dôvodoch poukazoval na porušenie jeho práva na obhajobu. Vytýkal súdu, že bol uznaný vinným zo skutku, pre ktorý mu nebolo vznesené obvinenie. Vyšetrovateľ ho obvinil z viacerých skutkov na základe uznesenia zo 04. decembra 2001. Vyšetrovateľ mu rozšíril obvinenie uznesením z 03. decembra 2001, ktoré však nikdy neprevzal a nebolo mu doručené. Pretože 03. decembra 2001 bolo vydané iné uznesenie ako 04. decembra 2001 a jeho znenie nekorešponduje s uznesením z 04. decembra 2001, bolo porušené jeho právo na obhajobu, nemohol sa brániť a podať proti nemu riadnu sťažnosť. Vyšetrovateľ mu iba prípisom z 22. novembra 2002 oznámil rozšírenie obvinenia pre ďalší skutok (kópiu vyrozumienia priložil k odvolaniu). Podľa jeho názoru mal vyšetrovateľ pre tento ďalší skutok vzniesť voči nemu obvinenie podľa § 163 ods. 1 Tr. por. Ku skutkovej časti napadnutého rozsudku uviedol, že v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebol vykonaný dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že mal zabezpečiť zmiznutie vozidla alebo mal vedomosť o tom, že vozidlo pochádzalo z krádeže. Vozidlo, ktoré malo byť zaistené niekde v autobazári nemusí byť to isté vozidlo. Vytýkal súdu, že k zaistenému vozidlu nebol vôbec vypočutý zástupca autobazáru, ktorý si ani škodu neuplatňoval. Ďalším porušením jeho práva na obhajobu bolo, že svedok J. P. (č.l. 2124 - 2125) nebol vypočutý zákonným spôsobom. O jeho výsluchu totiž nebol jeho obhajca vyrozumieť a bol vykonaný bez prítomnosti jeho obhajcu. Nebol vypočutý ani svedok P. K., ktorý kúpil vozidlo a poukazoval, že v čase predaja vozidla sa nachádzal vo väzbe v Košiciach. Namietal, že vozidlo, ktoré sa mal pokúsiť zlegalizovať jeho prihlásením, nie je totožné s vozidlom, ktoré bolo zaistené v D. Súd sa vôbec nezaoberal listinným dôkazom z č.l. 2120 – šekom o zaplatení zákonného poistenia. Okrem toho vytýkal súdu, že trestná sadzba na trestný podľa § 252 ods. 3 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku bola v rozpätí od 2 do 8 rokov a nie ako uvádzal krajský súd.

Obžalovaný JUDr. J. U. v dôvodoch svojho odvolania (č.l. 3423 - 3435) uviedol, že odvolanie podáva voči výroku o vine v bode 1A,1B, vo výroku o vypustení čiastkového útoku v bode 2A, 2B obžaloby, ako aj do výroku o treste. V dôsledku závažných procesných

porušení navrhol napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušiť vo všetkých jeho výrokoch voči všetkým obžalovaným a trestné stíhanie proti obžalovaným podľa § 257 písm. b/ Tr. por. v nadväznosti na § 223 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por. zastaviť. V prípade, že najvyšší súd tomuto návrhu nevyhoví, navrhol po zrušení rozsudku vrátiť vec prokurátorovi na došetrenie. Následne citoval vybrané ustanovenia trestného poriadku, Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Podstatu jeho odvolania tvorili námietky procesného charakteru a vytýkal krajskému súdu, že tieto nedostatky nenapravil. Rovnako ako obžalovaní D. B. a M. U. poukazoval, že vo veci boli vydané dve uznesenia o vznesení obvinenia, pričom uznesenie z 3. decembra 2001 mu nebolo doručené, čím došlo k porušeniu jeho práv. Uvedeným postupom bola zo strany orgánov činných v trestnom konaní porušená jedna zo základných zásad trestného konania „ne bis in idem“ (nie dvakrát o tom istom). Namietal, že trestné stíhanie viedol miestne nepríslušný vyšetrovateľ, prokurátor a príkazy na domovú prehliadku vydal následne nepríslušný súd. Vytýkal nedostatočné odôvodnenie týchto príkazov, preto považuje všetky úkony, ktoré vzišli z týchto príkazov za nezákonné. V závere svojho odvolania poukazoval na nedostatky v skutkových zisteniach a citoval jednotlivé ustanovenia Trestného zákona, ktorých porušenie sa mu vytýkalo.

Obžalovaný J. Z. v dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojej obhajkyne (č.l. 3453 - 3454) uviedol, že nemá žiadne námietky voči právnej kvalifikácii ani ku skutkovým zisteniam uvedených v bode 7/ napadnutého rozsudku. K tomuto skutku sa priznal a svoje konanie oľutoval. Krajský súd však pochybil, keď ho uznal za vinného aj zo skutkov v bode 6A, 6B, v bodoch 8/ a 9/, ktorých spáchanie od začiatku popiera. Vykonaným dokazovaním jeho vina nebola jednoznačne preukázaná. Poukazoval na rozpory vo výpovedi manželov V., ktorých výpovede sa rozchádzajú v popise páchatel'a. Ďalej namietal vykonanú rekogníciu a poukazoval na svedecké výpovede potvrdzujúce jeho obranu. Taktiež poukázal, že mu bol odcudzený občiansky preukaz, ktorú skutočnosť riadne a včas nahlásil príslušným orgánom.

Podaním došlým najvyššiemu súdu 16. apríla 2012 navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bodoch 6A, 6B, 8/ a 9/ a vo výroku o treste, vinu uznať iba za skutok v bode 7/ rozsudku a následne navrhol upustiť od uloženia súhrnného trestu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zákona č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zákona č. X./1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd prvého stupňa sa totiž nevyrovnal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho je potrebné rozsudok považovať za chybný (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), existujú závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) a zároveň boli porušené ustanovenia Trestného zákona (§ 258 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por.). Tieto zistenia napokon viedli najvyšší súd k tomu, že o odvolaní krajského prokurátora a obžalovaných rozhodol na neverejnom zasadnutí. Zistené chyby totiž nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) nikto nemôže byť trestne stíhaný ako obvinený ináč než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a vykonávajú v oboch smeroch dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. konanie pred súdmi je ústne; dôkaz výpovedami svedkov, znalcov a obvineného sa vykonáva spravidla tak, že súd uvedené osoby sám vylúča.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom alebo neverejnom zasadnutí smie súd prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané.

Ide o základné zásady trestného konania, pričom povinnosťou všetkých orgánov činných v trestnom konaní je tieto zásady striktné dodržiavať. V prerokúvanej veci podľa zistenia najvyššieho súdu krajský súd, ako súd prvého stupňa, nepostupoval dôsledne v intenciách citovaných ustanovení.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v prerokúvanej veci krajský súd rozhodoval na základe obžaloby Krajského prokurátora v Košiciach z 12. mája 2003 pod č. 1 Kv 88/01, ktorú podal 13. mája 2003 na Krajský súd v Košiciach na obžalovaných D. B., M. U., JUDr. J. U., M. L., J. S., R. S., J. Z. a J. V.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 10. marca 2003 sp. zn. 2 T 8/2003 na neverejnom zasadnutí podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. postúpil trestnú vec Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu miestne príslušnému a po právoplatnosti uznesenia mu zaslal spisový materiál. Krajský súd v Bratislave podanú obžalobu znovu prejednal na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2003 a uznesením sp. zn. 3 T 8/2003 podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. per analogiam vyslovil svoju nepríslušnosť a predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie sporu o príslušnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. januára 2004 sp. zn. Ndt 116/2003 v spore o príslušnosť rozhodol, že príslušným na vykonanie konania v trestnej veci obvineného D. B. a spol. je Krajský súd v Bratislave.

Následne Krajský súd v Bratislave na neverejnom zasadnutí 26. mája 2004 uznesením rozhodol podľa § 23 ods. 1 Tr. por., že trestnú vec obvineného M. L. vylúčil zo spoločného konania na samostatné konanie a súčasne podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. per analogiam neuznal svoju príslušnosť v trestnej veci obvineného D. B. a spol. a vec postúpil Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu miestne príslušnému.

Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2004 sp. zn. 5 T 3/2004 neuznal svoju príslušnosť a predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 30. marca 2005 sp. zn. 4 Ndt 24/2004 v spore o príslušnosť znovu rozhodol, že na prejednanie veci je príslušný Krajský súd v Bratislave. Následne v predmetnej veci najvyšší súd ešte dvakrát rozhodoval o návrhu predsedníčky senátu a potom aj o návrhu strán na odňatie veci a jej prikázanie inému súdu, pričom opakovane zotrval na svojom pôvodnom stanovisku o príslušnosti Krajského súdu v Bratislave. Fakticky sa vo veci začalo konať až 25. januára 2008 takmer po piatich rokoch od podania obžaloby. Medzitým krajský súd právoplatne rozhodol v trestnej veci M. L., ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vo veci vykonal všetky dôkazy potrebné na ustálenie skutkového stavu, čo mu umožnilo vo veci rozhodnúť. S týmto jeho konštatovaním však nemožno súhlasiť, pretože vo veci neboli vykonané všetky dostupné dôkazy, preto je rozhodnutie krajského súdu predčasné. V priebehu prípravného konania boli zadovážené dôkazy aj na preverenie obrany obžalovaných, ktorým však zo strany súdu nebola venovaná žiadna pozornosť a súd ich napriek návrhu prokurátora uvedeného v obžalobe na hlavnom pojednávaní nevykonal. Najvyšší súd taktiež zistil, že ani odôvodnenie rozsudku nie je na požadovanej úrovni a nezodpovedá požiadavkám ustanovenia § 125 Tr. por. Súd sa obmedzil len na stručnú reprodukciu jednotlivých dôkazov, ktoré boli vykonané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Z odôvodnenia však nevyplýva, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, nereagoval na obranné tvrdenia jednotlivých obžalovaných. Z toho dôvodu sú oprávnené námietky obžalovaných, že súd nevykonal žiadne dôkazy, ktoré svedčili aj v ich prospech. Za daného stavu je potom rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné. Dokonca rozhodnutie nie je v súlade s tým, ako bolo vyhlásené na hlavnom pojednávaní, pretože na strane 8 rozsudku sa uvádza, že skutok v bode 9 mali spáchať obžalovaní D. B., J. Z., J. S. a R. S., pričom v zápisnici o hlavnom pojednávaní na č.l. 3383 (strana 18 zápisnice) je uvedené, že skutok spáchali J. Z., J. S. a R. S..

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že podstatu trestnej činnosti obžalovaných tvoria majetkové trestné činy, pri ktorých je dôležité zistiť skutočnú výšku majetkového prospechu, o ktorý sa mali obžalovaní obohatiť, nakoľko výška spôsobenej škody je kvalifikačným kritériom pre právne posúdenie konania obžalovaných. Krajský súd

v posudzovanej veci tomuto nevenoval náležitú pozornosť a nevykonával za tým účelom dôkazy. Pokiaľ aj vykonával dôkazy, a to prečítaním znaleckých posudkov podľa § 213 ods. 1 Tr. por., tak ich nevykonával zákonným spôsobom, preto nemožno na takto vykonané dôkazy pri rozhodovaní prihliadať. Krajský súd zrejme opomenul, že podľa ustanovenia § 213 ods. 1 Tr. por. možno na hlavnom pojednávaní prečítať posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, nie však znalecké posudky.

Dôkaz prečítaním znaleckého posudku možno na hlavnom pojednávaní v zmysle § 211 ods. 4 Tr. por. vykonať iba vtedy, ak znalec bol pred podaním posudku poučený podľa § 106, nie sú pochybnosti o správnosti a úplnosti posudku a prokurátor i obžalovaný s tým súhlasia.

V posudzovanej veci podával posudky Kriminologický a expertízny ústav PZ, resp. znalec Ing. M. V., ktorý stanovil hodnotu jednotlivých vozidiel v čase ich odcudzenia, preto mal súd na hlavnom pojednávaní buď vypočítať znalcov, resp. za súhlasu strán postupovať podľa 211 ods. 4 Tr. por., ktorý postup napokon navrhoval aj prokurátor v podanej obžalobe. Netreba pritom zabúdať, že znalecké dokazovanie bolo vykonané aj za účelom overenia pravosti dokladov od vozidiel, resp. zistenia neoprávnených zásahov do identifikačných znakov jednotlivých vozidiel, ako aj posúdenie strelby schopnosti zaistenej zbrane u obžalovaného Z. Keďže hodnotiť možno iba dôkazy vykonané zákonným spôsobom, krajský súd bude musieť pri všetkých znaleckých posudkoch postupovať v súlade s Trestným poriadkom. Konkrétne sa to týka bodov 1 – 3 ako aj bodov 6 – 12 rozsudku. Bez vykonania týchto dôkazov procesným spôsobom nebude môcť ustáliť skutkový stav.

Z ďalších pochybení, ktoré najvyšší súd zistil v rámci svojej prieskumnej povinnosti je potrebné spomenúť, že krajský súd na hlavnom pojednávaní 29. januára 2010 vykonával dokazovanie okrem iného aj prečítaním listinných dôkazov z č.l. 1182 - 1209/zv. IV. vo vzťahu k bodom 1A, B rozsudku (faktúra, kúpne zmluvy, záložná zmluva atď.), avšak vo svojom rozhodnutí nezaujal k vykonaným dôkazom žiadne stanovisko. Na druhej strane nevykonával dôkazy prečítaním listinných dôkazov z č.l. 2308, 2317 a 2319/zv. VIII. (prepisy hovorov obv. L. svedčiace o vzájomnej prepojenosti obvinených, resp. úradný záznam spísaný k operatívnej previerke, preto nebol dôvod na vylúčenie trestného stíhania obv. L. na samostatné konanie). Za danej dôkaznej situácie

však ani najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že skutky popísané v bodoch 1 - 3 sa udiali spôsobom popísaným v tzv. skutkovej vete. K menšiemu pochybeniu došlo iba pri skutku v bode 1A, B, kde je uvedené vždy iné číslo technického preukazu, ktorý mal byť sfaľovaný. Nemožno však súhlasiť so záverom krajského súdu v prípade obžalovaného JUDr. U., pokiaľ vypustil skutky pod bodom 2 obžaloby. Na jednej strane v bode 1 mal nepochybne preukázané, že JUDr. U. sa dopustil popísaných skutkov, ale už o mesiac, hoci išlo o rovnaký postup, mal o jeho vine pochybnosti. Takéto hodnotenie dôkazov zo strany krajského súdu odporuje základným zásadám logiky. V tomto smere si najvyšší súd plne osvojil námietky prokurátora uvedené v dôvodoch jeho odvolania. Napokon aj z popisu skutkov v bode 2A, B napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaní mali získať neoprávnený prospech, resp. sa mali podeliť o zisk z predaja auta.

Rovnako nedôsledne pri objasňovaní skutkového stavu postupoval krajský súd aj v bode 4/ rozsudku, ktorým uznal obžalovaného D. B. za vinného z trestného činu zanedbania povinnej výživy. Ku skutku vypočul iba matku maloletého Z. P. ako aj starú matku, A. M.. Opomenul, že vyšetrovateľ zabezpečil k tomuto skutku aj ďalšie listinné dôkazy, predovšetkým rozsudok Okresného súdu Trenčín zo 4. mája 2000 sp. zn. 14 Nc 87/00 (č.l. 2191/zv.VII.), ktorým súd schválil dohodu rodičov o zverení dieťaťa do výchovy matky a otec dieťaťa bol zaviazaný platiť výživné vo výške 2000,- Sk mesačne k rukám matky. Napriek tomu, že uvedený dôkaz nevykonal, pri ustálení skutkového stavu z neho vychádzal a vyhodnotil ho spolu s ostatnými na vec sa vzťahujúcimi dôkazmi, čo je v rozpore s vyššie citovanou zásadou v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné v záujme náležitého zistenia skutkového stavu vykonať dokazovanie nielen prečítaním citovaného rozsudku ale aj prečítaním ostatných na vec sa vzťahujúcich listinných dôkazov (č.l. 2192 - 2209a/zv. VII.). Okrem toho zo spisu vyplýva, že krajský súd opomenul obžalovaného B. poučiť podľa § 214 Tr. zák. o účinnej ľútosti.

Čo sa týka bodu 5/ rozsudku obžalovaný D. B. čiastočne priznal spáchanie tohto skutku, pričom súd pri ustálení skutkového stavu vychádzal zo svedeckých výpovedí I. M. a M. H. Treba pripomenúť, že priznanie obžalovaného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní, teda ani súd, preskúmať všetky okolnosti prípadu. V prípravnom konaní bol k tomuto bodu vypočutý aj ďalší svedok J. J. (č.l. 2154/zv.VII.) predavač elektropredajne, ktorý obžalovaným vydal predmetný televízny prijímač. V spise sa nachádza i kópia potvrdenia

(č.l. 2151) ako aj ďalšie listinné dôkazy na č.l. 2158 - 2173/zv.VII., preto bolo na hlavnom pojednávaní potrebné vykonať aj tieto dôkazy.

Čo sa týka bodu 6/ rozsudku, obžalovaný Z. spáchanie týchto skutkov v celom rozsahu popieral. Krajský súd jeho vinu založil predovšetkým na svedeckej výpovedi manželov V., ale v prípravnom konaní boli k tomuto bodu zadovážené za účelom preverenia obhajoby obžalovaného aj ďalšie dôkazy, ktorým však súd v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní nevenoval žiadnu pozornosť. Nielenže tieto dôkazy nevykonali, ale z jeho rozhodnutia sa nedá zistiť, prečo zvolil taký postup pri dokazovaní. Pritom manželka obžalovaného A. Z. a svedkyňa Mgr. A. H. potvrdzujú obranu obžalovaného, že nebol 16. októbra 2000 v Trenčianskej Teplej. Svedkyňa Mgr. H. dokonca vydala čestné prehlásenie (č.l. 1734/zv.V.), že uvedeného dňa jednala s obžalovaným vo veci exekúcie. Za danej situácie bude potrebné na hlavnom pojednávaní vypočúť najmä Mgr. H. na uvedené okolnosti a tiež k vystavenému čestnému prehláseniu, nakoľko vo svojej svedeckej výpovedi z 25. februára 2003 (č.l. 1706 - 1707/zv.V.) si na presný dátum jednania s obžalovaným nespomenula. Samozrejme, že k tomuto bodu je potrebné v súlade s ustanovením § 211 ods. 4 Tr. por. vykonať dôkaz prečítaním znaleckých posudkov.

Čo sa týka bodu 7/ rozsudku, krajský súd založil svoje rozhodnutie na výpovedi obžalovaného Z., ktorý v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní skutok nepopieral. Aj v tomto prípade bol znalecký posudok Kriminalistického expertízneho ústavu z odboru balistiky (č.l. 794 - 796/zv.III.) na hlavnom pojednávaní prečítaný iba podľa § 213 ods. 1 Tr. por., a preto nie je možné na takto vykonaný dôkaz prihliadať. Z toho vyplýva, že ani v tomto bode nebol skutkový stav náležite zistený, a preto je potrebné doplniť dokazovanie znaleckým posudkom.

V rámci svojej prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil nedostatky aj pri skutkoch uvedených v bodoch 8 – 12. Okrem už vyššie spomenutých nedostatkov v súvislosti so znaleckými posudkami krajský súd pochybil, keď nevykonali všetky potrebné na vec vzťahujúce sa dôkazy, hoci ich mal k dispozícii. Predovšetkým je potrebné uviesť, že krajský súd na hlavnom pojednávaní iba prečítal svedeckú výpoveď J. K. z č.l. 978/zv. IV., ktorý využil svoje právo a pred vyšetrovateľom k veci nevypovedal. Všetci obžalovaní spáchanie skutkov popierali, pričom na spáchaní skutkov (8 - 11) sa mal podieľať práve svedok J. K.,

preto bolo povinnosťou súdu menovaného predvolať na hlavné pojednávanie a vypočúť. Nemožno totiž vylúčiť, že svedok K. sa rozhodne napriek riadnemu poučeniu zo strany súdu vo veci vypovedať. Pri páchaní trestnej činnosti mali byť použité i falšované splnomocnenia overené notármi, avšak súd žiadne dôkazy v tomto smere nevykonal. Pritom v prípravnom konaní vyšetrovateľ vypočul aj konkrétne notárky (JUDr. M. Č., JUDr. T. Š. č.l. 1819 - 1821/zv.VI.), resp. zabezpečil vyjadrenie notárskeho úradu JUDr. P. (č.l. 2132/zv.VII.). Bez vykonania týchto dôkazov však nemožno ustáliť skutkový stav.

Okrem toho obžalovaný J. Z. na svoju obranu uvádzal, že 26. januára 2000 mal opravnú skúšku na Drevárskej fakulte TU vo Zvolene. Jeho obranu potvrdila jeho manželka A. Z. i asistentka na Lesníckej fakulte TU vo Zvolene Ing. E. B., u ktorej vykonal skúšku. V prípravnom konaní boli k tejto skutočnosti zadovážené i ďalšie listinné dôkazy (kópia indexu obžalovaného, zoznam poslucháčov dištančného štúdia, resp. boli vypočutí bývalí spolužiaci obžalovaného) avšak na hlavnom pojednávaní neboli tieto dôkazy vykonané. Obžalovaný taktiež doložil do spisu pokladničné doklady z nákupu stavebného materiálu z uvedeného dňa, vypočutý bol aj majiteľ predajne Ing. M. M., ale ani tieto dôkazy súd nevykonal.

Obžalovaný R. S. taktiež uvádzal, že skutku z 26. januára 2000 sa nemohol dopustiť, nakoľko bol v tom čase v Rakúsku, nakoľko vykonával súkromnú prepravu osôb, ktoré pracovali v Rakúsku. V prípravnom konaní k tomu boli vypočuté svedkyne S. M., Ľ. M., E. H., E. M. (č.l. 1869 - 1887/zv.VI.), zadovážená kópia pasu obžalovaného (č.l. 1966), ale ani tieto dôkazy súd nevykonal. Nie je možné tieto dôkazy ignorovať. Krajský súd sa musí v rámci spravodlivého procesu zaoberať aj dôkazmi, ktoré svedčia v prospech obžalovaných a tieto riadne vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na nedostatočné odôvodnenie právnej kvalifikácie v bode 9, nakoľko z neho nevyplýva ako súd dospel k záveru, že obžalovaní sa tohto činu dopustili ako členovia organizovanej skupiny.

Rovnaké nedostatky zistil najvyšší súd aj v prípade obžalovaného M. U. – bod 12 rozsudku, kde krajský súd okrem nesprávneho postupu pri čítaní znaleckého posudku nevykonal ani ďalšie potrebné dôkazy, hoci ich mal k dispozícii. Predovšetkým je potrebné vytknúť, že nevypočul svedka Ing. K. O. (č.l. 2115/zv.VII.), vedúceho autobazáru D., ako aj

J. P. (č.l. 2124) a nevykonal dokazovanie prečítaním na vec sa vzťahujúcich listinných dôkazov (č.l. 2120 - 2140).

Napokon najvyšší súd zistil, že krajský súd vo výroku o vine v prípade obžalovaných citoval iba porušenie Trestného zákona bez toho, aby vymedzil účinnosť konkrétnej právnej normy, ktorú použil. Treba si uvedomiť, že obžalovaní mali páchať trestnú činnosť ešte v rokoch 1999 až 2001, preto bolo potrebné skúmať z hľadiska časovej pôsobnosti, znenie ktorej právnej normy je pre obžalovaných priaznivejšie. Krajský súd rozhodol o vine obžalovaných až v roku 2011, teda za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov. Časová pôsobnosť v tomto zákone je upravená v ustanovení § 2 ods. 1, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Rovnako upravoval časovú pôsobnosť aj Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v ustanovení § 16 ods. 1, ktorý v danom prípade použil aj krajský súd. Opomenul však, že uvedený zákon bol niekoľkokrát novelizovaný, a preto bolo povinnosťou krajského súdu skúmať, ktoré znenie je pre obžalovaných priaznivejšie. Ako už bolo vyššie uvedené, v prípade trestných činov majetkovej povahy, okrem trestných sadzieb, ďalším kritériom pre posudzovanie trestnosti činu páchatel'a z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona v zmysle § 16 ods. 1, je i výška spôsobenej škody, resp. majetkového prospechu. Pri stanovení výšky škody sa vychádza z výšky minimálnej mzdy, ktorá bola v kritickom období taktiež opakovane menená zákonom resp. vládny nariadením. Výška minimálnej mzdy sa zvyšovala a tým sa zároveň menili kritéria pre stanovenie škody značnej a škody veľkého rozsahu. V posudzovanej veci to môže mať zásadný vplyv pre právnu kvalifikáciu konania obžalovaných. Z toho dôvodu bude potrebné, aby sa krajský súd zameral aj na otázku časovej pôsobnosti jednotlivých zákonov. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že nie je možné pri určovaní výšky škody postupovať tak, ako to urobil krajský vo svojom rozhodnutí (viď str. 21 - 22 rozsudku), kde u jednotlivých obžalovaných fakticky sčítal škodu, ktorá mala byť spôsobená trestným činom podvodu s výškou prospechu, ktorý mali získať trestným činom legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

Najvyšší súd v rámci prieskumnej povinnosti preskúmal aj výroky o trestoch, ktoré boli obžalovaným uložené napadnutým rozsudkom a dospel k záveru, že zo strany krajského súdu došlo k pochybeniu aj pri ukladaní trestu. Uložené tresty považuje najvyšší súd za príliš mierne a sú v rozpore s ustanoveniami § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Tr. zák.), na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatel'a, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

Na druhej strane aj najvyšší súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci tresty uložené v rámci základnej trestnej sadzby by boli pre všetkých obžalovaných neprimerane prísne. Preto podľa názoru najvyššieho súdu postupoval krajský súd správne, keď u všetkých obžalovaných aplikoval zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. Skutky sa stali ešte v roku 1999, pričom trestné stíhanie obžalovaných bolo začaté v roku 2001. Obžaloba bola podaná 13. mája 2003, pričom vo veci sa začalo konať na prvom hlavnom pojednávaní až 25. januára 2008 a súd vo veci rozhodol až po troch rokoch konania napadnutým rozsudkom.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Prerokovanie veci v primeranej lehote požaduje aj Európsky dohovor o ľudských právach (čl. 6 ods. 1), ku ktorému taktiež pristúpila Slovenská republika.

Z toho dôvodu vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku po toľkých rokoch v prípade obžalovaných (bez ich zavinenia) nemožno ani podľa názoru najvyššieho súdu považovať za konanie bez prieťahov a konaním v primeranej lehote. Preto tresty odňatia slobody vymerané v rámci zákonnej trestnej sadzby vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutkov a celkovú dĺžku trestného konania, by boli v prípade obžalovaných neprimerane prísne. V takýchto prípadoch podľa ustálenej praxe najvyššieho súdu možno použiť zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd síce správne použil toto zmierňovacie ustanovenie, avšak tresty uložené obžalovaným boli neprimerane mierne.

Krajský súd nepostupoval v súlade so zákonom ani pri zaraďovaní obžalovaných do výkonu trestu, nakoľko použil nesprávne ustanovenie Trestného zákona. Rovnako treba súhlasiť s názorom prokurátora, že zo strany súdu došlo k nesprávnej aplikácii ustanovenia § 35 ods. 2 Tr. zák. v prípade obžalovaného J. Z. V jeho prípade krajský súd ukladal súhrnný, pričom mu uložil miernejší trest, ako mu bol uložený skôr uloženým rozsudkom iného súdu. Je evidentné, že krajský súd v čase svojho rozhodovania nemal k dispozícii spis Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3 T 7/2001, pri ukladaní trestu vychádzal iba z odpisu rozsudku, ktorá skutočnosť mala za následok jeho pochybenie. V prípadoch ukladania súhrnného trestu musí mať súd vždy k dispozícii spis o predchádzajúcom odsúdení a oboznámiť sa s jeho obsahom.

Obžalovaní D. B., JUDr. J. U. a M. U. v dôvodoch svojho odvolania zhodne namietali, že v ich prípade došlo k porušeniu zákona, pričom poukazovali na zásadu „ne bis in idem“. Toto porušenie videli v tom, že voči nim bolo zo strany vyšetrovateľa vznesené obvinenie uzneseniami z 3. decembra 2001, ktoré uznesenie im nebolo doručené a ďalšie uznesenie je zo 4. decembra 2001, ktoré prevzali. Ako dôkaz doložili k odvolaniu overenú kópiu uznesenia vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania PZ v Košiciach zo 4. decembra 2001 č. ČVS: KUV-107/OVV-2001, ktorým podľa § 160 ods. 1 Tr. por. začal a súčasne podľa § 163 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie voči nim.

Po preskúmaní spisového materiálu však najvyšší súd zistil, že v spise sa nachádza iba uznesenie vyšetrovateľa z 3. decembra 2001 (č.l. 1 - 3/zv. I.), ktoré všetci traja obžalovaní podľa pripojených doručení prevzali 4. decembra 2001. Porovnaním tohto uznesenia s uznesením, ktoré doložili obžalovaní k odvolaniu, najvyšší súd zistil zhodnosť v obsahu i úprave, rozdiel bol iba v dátumoch a pečiatka na uznesení doloženom obžalovanými je v inej

polohe. Poloha pečiatky je ako na uznesení o vznesení obvinenia obv. M. L. (č.l. 6). Žiadne iné uznesenie zo 4. decembra 2001, ktorým by bolo vznesené obvinenie týmto obžalovaným, sa v spise nenachádza. Nič však nebráni tomu, aby krajský súd na objasnenie tejto okolnosti vypočul bývalého vyšetrovateľa Ing. M. O., ktorý je pod uvedeným uznesením podpísaný. Napokon tento bývalý vyšetrovateľ bol vypočutý ako svedok na hlavnom pojednávaní aj v konaní teraz už ods. M. G., rod. L. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že obžalovaní zrejme nepochopili zmysel a podstatu tejto zásady.

Rovnako neodôvodnené sú námietky obžalovaného JUDr. J. U., že vo veci konal nepríslušný vyšetrovateľ, ktorá skutočnosť v konečnom dôsledku mala za následok, že boli odňatí zákonnému sudcovi. V tomto smere najvyšší súd žiadne procesné pochybenia nezistil. Obžalovaný JUDr. J. U. namietal aj nezákonnosť domovej prehliadky, ktorá bola v jeho dome vykonaná na základe príkazu sudcu dňa 4. decembra 2001. Uvedený príkaz bol vydaný na základe návrhu prokurátora podľa § 83 ods. 1 Tr. por. sudcom Okresného súdu Košice I z 3. decembra 2001 sp. zn. 8 Ntv V 48/2001 (č.l. 302 - 303/zv.I.), ktorý bol síce stručne ale dostatočne odôvodnený. Napriek tomu bude vhodné pripojiť uvedený spis a oboznámiť ho na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný JUDr. J. U. taktiež namietal nezákonnosť prehliadky priestorov jeho advokátskej kancelárie, pretože mu nebol doručený príkaz vyšetrovateľa na prehliadku priestorov v zmysle § 83a ods. 1 Tr. por. K zápisnici o vykonaní prehliadky týchto priestorov sú pripojené doručky zo 4. decembra 2001 (č.l. 336, č.l. 345/zv.I.) podpísané obžalovaným na ktorých je uvedené, že ide o príkazy na prehliadku iných priestorov. V spise sa však nachádza iba súhlas krajského prokurátora z 30. novembra 2001 (č.l. 304) č. I KO V 21/2001-22 s vykonaním prehliadky, ktorý vo svojej výpovedi spomenula aj svedkyňa Mgr. B. V. (č.l. 1176/zv.IV.). Na preverenie tejto obrany obžalovaného bude potrebné vyžiadať od Krajského úradu vyšetrovania PZ Košice predmetný príkaz a oboznámiť sa s ním. Ak sa potvrdí, že vyšetrovateľ príkaz na prehliadku iných priestorov v zmysle § 83a ods. 1 Tr. por. nevydal a napriek tomu bola prehliadka kancelárskych priestorov obžalovaného vykonaná, nemožno na dôkazy získané pri tejto prehliadke prihliadať. To však neznamená, že ostatné dôkazy, vykonané v posudzovanej veci sú nezákonné.

Rovnako neodôvodnené sú námietky obžalovaného M. U., ktorý namietal, že mu nebolo vznesené obvinenie pre skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, pričom vyšetrovateľ mu iba písomne oznámil rozšírenie obvinenia. Zo strany obžalovaného ide o nesprávny výklad ustanovenia § 163 ods. 1 Tr. por. Vyšetrovateľ postupoval v jeho prípade v súlade so zákonom. Obžalovaný totiž opomenul, že vyšetrovateľ mu vzniesol obvinenie podľa § 163 ods. 1 Tr. por. uznesením z 3. decembra 2001, kedy bol účinný Trestný poriadok v znení zák. č. 253/2001 Z. z. V tom čase účinné znenie dokonca nevyžadovalo od vyšetrovateľa aby rozširoval obvinenie pre ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ktorý vyšiel najavo v priebehu vyšetrovania. Túto povinnosť vyšetrovateľa priniesla až novela Trestného poriadku zákonom č. 457/2003 Z. z. z 21. októbra 2003, ktorá nadobudla účinnosť 1. decembra 2003. V jeho prípade vyšetrovateľ postupoval dokonca nad rámec zákona, keď mu písomne 11. novembra 2002 (č.l. 55 - 56/zv.I.) oznámil rozšírenie obvinenia pre ďalší čiastkový útok. Uvedenú povinnosť vyšetrovateľ v tom čase nemal. Obžalovanému treba zároveň pripomenúť, že o žiadny nový skutok, ako to má na mysli § 163 ods. 3 Tr. por., nešlo.

Vzhľadom na zistené pochybenia krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil vo vzťahu k obžalovaným D. B., M. U., JUDr. J. U., J. S., R. S. a J. Z. v celom rozsahu zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou krajského súdu bude vykonať úkony, nevykonanie ktorých sa v tomto rozhodnutí vytyka, prípadne vykonať i ďalšie dôkazy, ktoré budú nevyhnutné na zistenie skutkového stavu veci, starostlivo vyhodnotiť vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo, ako aj v ich súhrne a následne vo veci meritórne v súlade so zákonom rozhodnúť (§ 264 ods. 1 Tr. por.).

Nad rámec uvedeného treba uviesť, že v spise sa nachádza i podanie P. V. z 11. októbra 2011 (č.l. 3461), ktorým sa dožadoval nápravy, pretože v rozsudku chýba výrok o náhrade škody, pričom nárok na náhradu si včas uplatnil. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 25. januára 2005 (č.l. 2879) však vyplýva, že súd uznesením podľa § 206 ods. 2, § 44 ods. 4 Tr. por. nepripustil P. V. s jeho nárokmi do konania. Za daného stavu potom menovaný nie je oprávnený ani na podanie prípadných opravných prostriedkov, a preto sa jeho podaním najvyšší súd bližšie nezaoberal. Táto skutočnosť však nebráni tomu, aby P. V. svoje nároky na náhradu škody uplatňoval v inom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 12. apríla 2012

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Véghová